

Arrest

nr. 115 698 van 13 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. OP DE BEECK en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Kirgizië van Oeigoerse origine.

U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw man en omwille van uw origine. Uw man is een Chinees van Oeigoerse origine.

Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

U woonde in Karabalta op 60 kilometer van Bishkek, in Kirgizië.

In 2004 huwde u traditioneel met een Chinese Oeigoer. Uw man had een Chinees paspoort en een jaarlijks verlengd verblijfsstatuut voor Kirgizië. Op 17 mei 2007 kregen jullie samen een kind.

Op 5 juli 2009 keken jullie naar het televisienieuws en zagen jullie dat er in Urumchi, China, problemen ontstonden tussen Chinezen en Oeigoeren. De familie van uw man woont in Urumchi. Uw man probeerde ze te bereiken per telefoon maar dat lukte niet.

Op 7 juli 2009 vertrok uw man naar Urumchi om zijn familie te zoeken. U vernam niets van hem sindsdien en u weet niet of hij in China geraakt is of niet.

Zelf had u een winkel. U verkocht er kleren die uw man meebracht uit China.

Twee of drie dagen na het vertrek van uw man kwamen agenten in uw winkel. Ze vroegen naar uw man, u zei dat hij naar China wilde gaan maar dat u niet wist waar hij was.

Een paar dagen later kreeg u een convocatie dat u zich de volgende dag moest melden bij de ROVD. De onderzoeksrechter M. ontving u. Hij stelde vragen over uw man en of hij nog andere dingen deed dan zaken doen. Daarna lieten ze u gaan. U wachtte op nieuws van uw man.

Omdat u na een week nog geen nieuws had, ging u naar Bishkek, de hoofdstad. Daar wonen veel Oeigoeren en u hoopte op nieuws van uw man via mensen die uw man kennen. De mensen zeiden dat u beter niet naar uw man kon zoeken, dat hij zelf wel zou terugkomen. Daarop keerde u dezelfde dag terug naar huis.

Vijf of zes dagen later kreeg u weer een convocatie dat u naar de ROVD moest komen. Opnieuw werd u ondervraagd over uw man. Deze keer werd u ook mishandeld. U werd bij uw haren getrokken en met uw hoofd tegen de tafel geslagen. Uw neus bloedde en u riep. Daarna dreigden ze ermee dat ze drugs zouden leggen in uw winkel en ze zeiden dat u een jong kind heeft. U werd ook beledigd omwille van uw Oeigoerse origine.

Uiteindelijk lieten ze u vrij. U ging uw kind ophalen in de kinderopvang.

Twee of drie dagen later, op 10 augustus 2009, ging u opnieuw naar Bishkek. Daar was toen een herdenking bezig voor de omgekomen Oeigoeren, georganiseerd door Ittipak. Daar leerde u de mensenrechtenactivist T.I. kennen en u vertelde wat er gebeurd was bij de ROVD. Hij zou uitzoeken wat er gebeurd was en zei dat u naar huis kon gaan. Ook ontmoette u N., een vriend van uw man. U vertelde wat er gebeurd was maar N. had ook geen nieuws van uw man.

Terug thuis in Bishkek gebeurde er een aantal dagen niets.

Op een nacht belde iemand aan de deur, maar u deed niet open. 's Morgens trof u sigarettenpeuken aan.

Op 26 september 2009 vroeg uw buurvrouw een grote kookpan. Toen de bel ging dacht u dat het de buurvrouw was en deed u open. Het waren echter agenten van de ROVD die u beledigden. U werd door één van hen verkracht en met sigarettenpeuken bewerkt. U verloor het bewustzijn. U kwam bij toen uw zoon hilde. De agenten duwden uw zoon en namen uw televisietoestel mee. Ze zeiden dat ze nog zouden terugkomen omdat u over hen had gesproken tegen andere mensen.

De volgende dag werd een explosief gegooid naar uw woning waardoor uw balkon vuur vatte. U nam uw documenten en samen met uw zoon ging u naar Bishkek.

Daar vond u de vriend van uw man, die u aan een appartement hielp. U verzorgde zichzelf terwijl uw zoon geopereerd werd in Bishkek. Uw zoon had een operatie nodig aan een orgaan dat was vergroot nadat hij geslagen was door de agenten. Na 24 uur opname werd uw zoon ontslagen uit het ziekenhuis.

Op 15 oktober 2009 vertrok u per trein naar Moskou.

Van daar reisde u met een minibus naar België. Op 21 oktober 2009 kwam u aan in België waar u op dezelfde dag asiel aanvraagde, samen met uw minderjarige zoon.

In 2011 werd uw vader op een ochtend dood teruggevonden nadat hij de dag voordien werd meegenomen door een politieauto. U vernam dit telefonisch van een buurvrouw van uw vader.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren.

Daarom kunnen de loutere Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen (ondervragingen, bedreigingen, fysiek geweld en verkrachting) had met de lokale politie (ROVD) van Karabalta nadat uw man op 7 juli 2009 naar Urumchi (China) vertrok. U verklaarde dat u daarbij werd beledigd omwille van uw Oeigoerse origine (CGVS, p. 5, 10).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u uw asielrelaas niet aannemelijk kunt maken.

Vooreerst dient het volgende te worden opgemerkt.

Uit uw verklaringen blijkt dat u, nadat u de eerste keer bij de ROVD was ondervraagd over uw man, nog een week vruchteloos had gewacht op uw man, waarna u voor de eerste keer naar Bishkek trok om via Chinese kennissen van uw man nieuws te krijgen over uw man (CGVS, dd. 3/05/2013, p. 4).

Echter, u verklaarde dat u zich de namen niet meer herinnert van de mensen die u had ontmoet (CGVS, 3/05/2013, p. 5).

Het is weinig overtuigend dat u niet meer zou weten met welke kennissen van uw man u precies contact had in Bishkek, waar u speciaal vanuit Karabalta met de bus naartoe ging, op zoek naar nieuws van uw man die nota bene toen al meer dan een week vermist was.

Er kan toch verwacht worden dat u nog weet wie u heeft aangesproken op uw zoektocht naar uw man.

Het feit dat u dat niet meer weet, zet vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal betreffende uw bezoek aan Bishkek om informatie over uw man in te winnen, niet overeenkomen.

Zo blijkt uit uw verklaringen tijdens het eerste interview voor het Commissariaat-generaal dat u al naar Bishkek ging informeren naar uw man nadat u de eerste keer bij de politie was opgeroepen en nog voor u de tweede keer bij de politie was opgeroepen en er werd mishandeld (CGVS, dd. 3/05/2013, p. 5). Tijdens het tweede interview voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u pas naar Bishkek ging nadat u voor de tweede keer werd opgeroepen bij de politie (CGVS, dd. 10/06/2013, p. 8). Tijdens het tweede interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op de inconsistentie in uw verklaringen.

Hierop heeft u verklaard dat u pas naar Bishkek ging na het tweede bezoek aan de politie. U verklaarde nog dat u - voor de tweede oproeping naar de politie - op zoek ging naar uw man door rond te vragen bij reizigers op een markt, doch u situeerde deze markt ook in Bishkek (CGVS, dd. 10/06/2013, p. 11). Bijgevolg is deze verklaring geen afdoende uitleg voor de inconsistentie aangezien u uw verklaringen gewoon aanpast.

Deze inconsistentie betreffende de kern van uw asielaanvraag ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande de afloop van enkele incidenten weinig overtuigend zijn.

Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat op 26 september 2009 twee agenten van de ROVD bij u thuis binnenvielen, dat u werd verkracht en met sigarettenpeuken werd bewerkt en dat bovendien uw zoon werd geduwd waarna hij dringend geopereerd moest worden aan een orgaan nadat hij geslagen was geweest (CGVS, dd. 3/05/2013, p. 7).

Echter, uw verklaringen dat u na de fysieke aanval op u en uw zoon nog in uw woning bleef omdat u te erg gewond was door de aanval (CGVS, dd. 10/06/2013, p. 2, 3-4), valt moeilijk te rijmen met uw verklaringen dat u nadien geen medische hulp vroeg voor uzelf, terwijl u nota bene wel uw zoon liet opnemen in het ziekenhuis om een dringende operatie te ondergaan (CGVS, dd. 10/06/2013, p. 4). Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder zijn uw verklaringen dat u, nadat er 's avonds brand werd gesticht aan uw balkon door een explosie waarbij er vlammen waren in de slaapkamer en het balkon, alsnog thuis de nacht heeft doorgebracht (CGVS, dd. 10/06/2013, p. 3), weinig aannemelijk.

Uw uitleg dat het al te laat was (CGVS, dd. 10/06/2013, p. 4), overtuigt hoegenaamd niet.

Verder is het opmerkelijk dat u, die beweerde zelf de brandweer te hebben gebeld, niet eens weet of er vaststellingen zijn gedaan naar de oorzaak van de brand (CGVS, dd. 10/06/2013, p. 3).

Hierbij dient nog het volgende te worden opgemerkt. Van de mishandeling van uw zoon, de dringende operatie die daarop volgde en van de brandstichting aan uw woning heeft u met geen woord gerept in uw vragenlijst opgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken voor het Commissariaat-generaal.

Het is op zijn minst opmerkelijk dat u dergelijke fysiek incident tegenover uw zoon en dergelijke brandstichting aan uw woning, die nochtans de aanleiding vormde van uw vertrek uit uw woning naar Bishkek, niet eerder heeft vermeld in uw vragenlijst.

Deze vaststelling zet verder vraagtekens bij de oprechtheid van uw verklaringen.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat u bijzonder weinig pogingen heeft ondernomen om nieuws te krijgen over uw vermiste man.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u, toen u nog in Kirgizië was, niet heeft geprobeerd om uw schoonfamilie in Urumchi, China te contacteren.

Uw verklaring, dat u van niemand (ouders, broers en zussen van uw man) het telefoonnummer had en dit nergens thuis tussen papieren van uw man kon terugvinden, omdat uw man geen papieren had en alle telefoonnummers bewaarde in zijn GSM, is weinig overtuigend (CGVS, dd. 10/06/2013, p. 7-8). Verder is het weinig aannemelijk dat, zoals u verklaarde, niemand in Kirgizië weet dat u in België bent, voor het geval uw man terug opduikt (CGVS, dd. 10/06/2013, p. 9).

Ook het feit dat u, volgens uw verklaringen, slechts één keer heeft geprobeerd om de vriend van uw man, N., te bellen (CGVS 10/06/2013, p. 9), is weinig overtuigend.

Al deze elementen doen besluiten dat u maar weinig interesse aan de dag legt om terug in contact te komen met uw man, mocht hij toch terug opduiken.

Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder dient te worden opgemerkt dat u geen enkel document voorlegde ter staving van uw asielaanvraag.

Zo legt u over het bestaan van uw man, een Chinees van Oeigoerse origine, niet het minste begin van bewijs voor (CGVS, dd. 3/05/2013, p. 13).

Op de geboorteakte van jullie kind staat niets ingevuld betreffende de vader van uw kind (document 2).

Uit uw verklaringen blijkt dat zijn gegevens niet vermeld staan op de geboorteakte van jullie kind aangezien jullie niet officieel gehuwd zijn en hij ook het kind niet erkende (CGVS, dd. 3/05/2013, p. 9).

Echter, u legt zelf geen enkel ander document neer met betrekking tot uw man, met wie u blijkens uw dossier toch van 2004 tot 2009 heeft samengewoond. U legt zelfs geen foto voor van uw man (CGVS, dd. 3/05/2013, p. 9).

Het is op zijn minst merkwaardig dat u geen enkel document kan voorleggen waarin het bestaan van uw man wordt bevestigd.

Ook van de door u aangehaalde problemen (twee oproepingen door de ROVD, fysieke aanval van u en uw kind met hospitalisatie met een dringende operatie van uw kind tot gevolg, brandstichting van uw balkon) legde u geen enkel begin van bewijs voor.

Dit gebrek aan enig tastbaar bewijs tast verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

U haalde voorts nog aan dat u ook schrik heeft om terug te keren naar uw land omdat u in 2011, toen u al in België verbleef, telefonisch van de buurvrouw van uw vader vernam dat uw vader dood werd teruggevonden naast de poort van zijn huis nadat hij de dag voordien door een politieauto werd meegenomen (CGVS 10/06/2013, p. 12).

Het is echter opmerkelijk dat u over dit zwaarwichtige feit met geen woord repte tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal van 3 mei 2013.

Toen u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom u hier tijdens uw vorige gehoor niets over gezegd had, zei u dat u toen niets over uw vader werd gevraagd (CGVS 10/06/2013, p. 12).

Aangezien u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal tot twee keer toe werd gevraagd of u iets aan uw verklaringen wilde toevoegen (CGVS 03/05/2013, p. 13), kan van u worden verwacht dat u melding zou hebben gemaakt van dit ernstige feit.

Terloops zij nog opgemerkt dat u van het overlijden van uw vader, laat staan van de omstandigheden ervan, geen begin van bewijs voorlegde.

Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen in dit verband.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw reisroute en de daarvoor gebruikte reisdocumenten niet geloofwaardig zijn.

Zo verklaarde u dat u van Kirgizië (Bishkek) per trein naar Moskou reisde en van daar per minibus naar België (CGVS, dd. 3/05/2013, p. 12). U verklaarde dat de chauffeur uw documenten bijhield, dat u niet weet hoe u de grens overstak en dat u met uw zoon op de achterbank zat (CGVS, dd. 3/05/2013, p. 12). U verklaarde dat het paspoort dat u voorlegt, uw Kirgizisch paspoort zonder visum (document 1), voldoende was voor het oversteken van de grens (CGVS, dd. 3/05/2013, p. 12).

Het is echter niet aannemelijk dat u enkel met uw paspoort, zonder visum, zonder problemen de Europese Unie, en zeker de Schengen-zone kan binnen reizen. Er gelden immers strikte grenscontroles aan de buitengrenzen van het Schengen gebied. Een kopie van de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is toegevoegd aan uw dossier.

Deze vaststelling ondermijnt verder de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien doet dit vermoeden dat u uw reispaspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om also bepaalde informatie (werkelijke reisdata, mogelijke visa) verborgen te houden.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van Subsidiäre bescherming.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (uw paspoort, de geboorteaktes van u en uw zoon, uw diploma) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen.

Deze documenten bevatten uitsluitend gegevens betreffende uw identiteit en opleiding en de identiteit van uw zoon, doch verschaffen geen informatie betreffende de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster in haar verzoekschrift van 27 juni 2013 een schending aan van (zie p. 3) *"het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. de motiveringsplicht"*, alsook een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Zij geeft een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en besluit (zie p. 4) *"dat er dus onvoldoende werk werd gemaakt van concrete feitenvinding en motivering"*.

Waar haar door de commissaris-generaal een gebrek aan belangstelling omtrent het lot van haar man ten laste wordt gelegd, antwoordt verzoekster (zie p. 4) *"dat zij niet in een positie verkeerde om hier veel details over te weten te komen"*, omdat haar man geen gegevens over zijn familie had achtergelaten en omdat ze de vriend van haar man, N., niet in problemen wilde brengen.

Dat verzoekster het bestaan van haar man niet kan bewijzen, wijt ze aan het feit dat ze niet voor de wet gehuwd waren, dat haar man hun kind ook niet officieel erkende en dat zij voor het overige geen identiteitsdocumenten van hem meer bezit gezien hij alles had meegenomen bij zijn vertrek naar China.

Zij legt verder uit dat zij, bij de opname van haar zoon in het ziekenhuis, vreesde voor zijn leven (zie p. 5) *"en niet bezig was met attesten"* en dat er ook na de brand in haar huis paniek was *"en overigens ook niet erg veel bereidheid vanwege de politie om welk document dan ook te verschaffen"*.

Aangaande de in de bestreden beslissing weerhouden contradicties, onwaarschijnlijkheden en lacunes in haar verklaringen, stelt verzoekster dat zij (zie p. 5) *"naar best vermogen heeft geantwoord op deze bezwaren, voor zover men haar daarmee al confronteerde"*.

Wat haar mishandelingen betreft, verklaart zij dat zij alleen maar dacht aan het welzijn van haar kind, zoals iedere goede moeder zou doen.

Zij stelt dat zij na de brandstichting in haar woning, nergens anders terecht kon en zij thuis is blijven zitten (zie p. 6) *"gezien het late uur"*; *"dit deed ze niet doodgemoedereerd, maar wel met de nodige angsten, zoals ze die al zo lang had in Kirgistan"*.

Zij bevestigt dat zij de namen van de personen aan wie ze hulp vroeg, niet kan opgeven omdat zij (zie p. 6) *"heel wat mensen (heeft) gezien in die context"* en omdat het *"een bijzonder stresserende situatie"* was, *"waarin ze geen oog voor die details heeft gehad"*.

Verzoekster bevestigt verder dat zij zich (zie p. 6) *"verward heeft"* aangaande de bezoeken naar Bishkek, *"wat niet verwonderlijk is gezien het traumatiserende karakter ervan"*.

Wat de omissies in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken betreft, voert verzoekster aan dat de vragenlijst (zie p. 6) *"door de aanvrager meestal toch vrij beknopt wordt ingevuld, waarbij eigen structuren worden gevolgd en afwegingen van belangrijkheid worden gemaakt, die misschien niet stroken met de visie van de ondervrager"*. Dit wil volgens verzoekster echter niet zeggen *"dat het relaas werd aangedikt"*.

Wat betreft de reisweg, stelt verzoekster vast (zie p. 6) *"dat men spijkers op laag water heeft gezocht"*. Zij wijst erop dat zij geen zekerheid had (en heeft) over hoe de grenspassages precies verliepen en (zie p. 6) *"dat dit er voor verzoekster eerlijk gezegd weinig toe deed"*, vermits zij vooral in België wilde geraken en geen oog had voor de wijze waarop de reis vorderde. Zij voert aan dat ze *"erg oncomfortabel moesten reizen"*, dat ze *"dus niet eens een goed zicht hadden op wat er zich buiten afspeelde"* en dat ze ook niet weten of hun passeur bepaalde contacten had en hier of daar een grensovergang kon vergemakkelijken.

Op het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekster haar paspoort achterhoudt, repliceert verzoekster dat dit zuivere speculatie is (zie p. 7) *"zonder enig bewijs"*.

Verzoekster voert een schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Volgens haar is het duidelijk dat zij ernstige en systematische daden van vervolging heeft ondergaan, vanwege leden van de ROVD.

Zij hekelt het feit dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing lijkt te stellen (zie p. 7) *"dat Kirgizië geen vluchtelingen meer kan voortbrengen"* en dat niemand daar het slachtoffer van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag kan worden; volgens verzoekster wordt er ten onrechte meteen daarna naar de toetsing van de subsidiaire bescherming overgesprongen.

Verzoekster wijst erop dat een asielrelaas persoonlijk is, dat zij persoonlijk hard werd aangepakt en bedreigingen onderging (zie p. 8) *“die verder gaan dan ordinare discriminatie”*.

Verzoekster voert ook een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt (zie p. 8) *“dat indien de Raad per impossibile van oordeel zou zijn dat verzoeksters persoonlijke situatie (m.n. de door haar ingeroepen feiten) niet kan weerhouden worden als grond voor toepassing van de Conventie”* verzoekster minstens de subsidiaire bescherming moet krijgen.

Dienaangaande verwijst verzoekster (zie p. 8) *“naar de bronnen zoals hoger geciteerd”* en besluit zij dat haar integriteit onmogelijk gewaarborgd kan worden in een land als Kirgizië.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing teniet te doen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel document bijbracht tot bewijs van het bestaan van haar man, een Chinees van Oeigoerse origine (zie het verhoorverslag van 3 mei 2013, p. 13).

Op de geboorteakte van hun kind staat niets ingevuld betreffende de vader van het kind en verzoekster legt evenmin enig ander document neer met betrekking tot haar man, met wie zij nochtans van 2004 tot 2009 verklaart te hebben samengewoond.

Verzoeksters uitleg in haar verzoekschrift dat zij en haar man niet voor de wet gehuwd waren, dat haar man hun kind ook niet officieel erkende en dat zij voor het overige geen identiteitsdocumenten van hem meer bezit gezien hij alles had meegenomen heeft bij zijn vertrek naar China, bevestigt slechts dit

gebrek aan bewijs en verklaart ook niet waarom zij geen ander materieel element, zoals een foto van haar man, bijbrengt.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster onaannemelijk weinig inspanningen heeft ondernomen om nieuws te verkrijgen over haar vermiste man.

Zo verklaarde verzoekster dat zij, toen zij nog in Kirgizië was, zelfs niet heeft geprobeerd om haar schoonfamilie in Urumchi, China, te contacteren omdat zij geen telefoonnummer van hen had (zie het verhoorverslag van 10 juni 2013, p. 7, 8) en vertelde zij ook dat niemand in Kirgizië weet dat zij in België is, wat eveneens niet aannemelijk is voor het geval haar man terug zou opduikt (zie het gehoorverslag, p. 9).

Ook het feit dat verzoekster, volgens zij verklaart slechts één keer heeft geprobeerd om de vriend van haar man, N., te bellen (zie het gehoorverslag van 10 juni 2013, p. 9), keert zich tegen de geloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent de verdwijning van haar man.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt *“dat zij niet in een positie verkeerde om hier veel details over te weten te komen”*, omdat haar man geen gegevens over zijn familie had achtergelaten en ook omdat ze de vriend van haar man, N., niet in problemen wilde brengen, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker in redelijkheid kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn problemen te bekomen, gezien actuele informatie trouwens van primordiaal belang is om de voorgehouden vrees in te schatten; van verzoekster kan dan ook worden verwacht dat zij inspanningen deed en pogingen ondernam om meer te weten te komen.

Verzoekster laat wel gelden dat *“zij de vriend van haar man, N., niet in problemen wilde brengen”*, maar verklaart niet hoe dit zou gebeuren door hem naar informatie te vragen.

De Raad wijst erop dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoeksters nalatige handelingen om nieuws te krijgen over haar vermiste man wijzen inderdaad op een gebrek aan interesse en doen afbreuk aan de waarachtigheid van haar vrees.

De geloofwaardigheid van verzoekster wordt verder ondermijnd door de volgende vaststellingen.

Zo gaf verzoekster incoherente verklaringen betreffende haar bezoek aan Bishkek om informatie over haar man in te winnen.

Tijdens het eerste verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster dat zij al naar Bishkek ging informeren naar haar man nadat zij de eerste keer bij de politie was opgeroepen en nog vóór zij de tweede keer bij de politie was opgeroepen en er werd mishandeld (zie het verhoorverslag van 3 mei 2013, p. 5), terwijl zij tijdens het tweede verhoor verklaarde dat zij pas naar Bishkek ging nadat zij de tweede keer was opgeroepen bij de politie (zie het verhoorverslag van 10 juni 2013, p. 8).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift bevestigt dat zij zich *“verward heeft”* aangaande de bezoeken naar Bishkek, *“wat niet verwonderlijk is gezien het traumatiserende karakter ervan”*, antwoordt de Raad dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo deze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

De Raad stelt bovendien nog vast dat verzoekster bij het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de mishandeling van haar zoon en de daarop volgende dringende operatie, noch van de nachtelijke brandstichting in haar woning, terwijl dit nochtans dé aanleiding vormde voor haar vertrek uit haar woning naar Bishkek.

In haar verzoekschrift legt verzoekster uit dat de vragenlijst *“door de aanvrager meestal toch vrij beknopt wordt ingevuld, waarbij eigen structuren worden gevolgd en afwegingen van belangrijkheid worden gemaakt, die misschien niet stroken met de visie van de ondervrager”*.

De Raad antwoordt hierop dat van een asielzoeker, die voorhoudt te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, nochtans mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

“Het volgen van eigen structuren en het maken van afwegingen omtrent de belangrijkheid van bepaalde voorvallen die misschien niet stroken met de visie van de ondervrager”, is voor de Raad geen geldige uitleg voor de niet vermelding van de mishandelingen van haar zoon en de brandstichting in haar huis.

Indien verzoekster naar zij in haar verzoekschrift stelt (zie p. 5) *“alleen maar dacht aan het welzijn van haar kind, zoals iedere goede moeder zou doen”* komt het onbegrijpelijk over dat zij -dit in haar ogen ernstige aantasting van dit welzijn door mishandelingen van haar zoon- niet te vermelden.

Waar verzoekster bij het verhoor op 10 juni 2013 op het Commissariaat-generaal aanhaalde dat zij ook schrik heeft om terug te keren naar haar land van herkomst omdat zij in 2011, toen zij al in België verbleef, telefonisch van de buurvrouw van haar vader vernam dat hij dood werd teruggevonden bij de poort van zijn huis nadat hij de dag voordien door een politieauto werd meegenomen (zie het verhoorverslag, p. 12), stelt de Raad vast dat verzoekster ook over dit zwaarwichtige feit met geen woord repte tijdens haar eerste gehoor op 3 mei 2013 op het Commissariaat-generaal, terwijl haar toen tot twee keer toe werd gevraagd of zij iets aan haar verklaringen wilde toevoegen (zie het verhoorverslag, p. 13).

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoekster ook geen enkel begin van bewijs bijbracht van twee oproepingen door de ROVD, de fysieke aanval op haar en haar zoon met hospitalisatie tot gevolg, de brandstichting in haar huis, het overlijden van haar vader.

De Raad wijst erop dat, indien redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, op basis van de medewerkingsplicht die op de kandidaat-vluchteling rust, van hem kan worden verwacht dat deze inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien hij geen bewijzen neerlegt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoeksters beweringen dat zij, bij de opname van haar zoon, vreesde voor zijn leven en daarom *“niet bezig was met attesten”*, dat zij na de brand in haar huis in paniek was *“en overigens ook niet erg veel bereidheid vanwege de politie om welk document dan ook te verschaffen”* maken niet aannemelijk dat verzoekster inspanningen heeft geleverd om de bewijzen te trachten bekomen.

Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan haar geloofwaardigheid.

Ook haar verklaringen omtrent de reisweg zijn volgens de Raad ongeloofwaardig.

Inderdaad blijkt uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat strikte controles plaatsvinden aan de buitengrenzen van de Schengen-zone.

Het verweer in haar verzoekschrift om haar gebrekkige kennis omtrent de reisdocumenten en grenscontrole te verklaren dat het haar (zie p. 6) *“eerlijk weinig toe doet hoe de grenspassages verliepen”* wordt niet aanvaard; inderdaad de onwetendheid van verzoekster mildert de strengheid van de grenscontrole niet.

Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE